

מ"ח 3218/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 3218/18

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר מתאריך 23.04.2018; תגובת
המשיבה מתאריך 10.06.2018

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפניי בקשה רביעית מטעמו של המבקש להורות על קיומו של משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

אביא להלן את הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.

השתלשלות ההליכים

עמוד 1

2. בכתב האישום שהוגש כנגד המבקש נטען כי בתאריך 24.01.2002 המבקש נהג ברכב בסמוך למתלוננת, קטינה כבת 9, בעת שזו עשתה את דרכה לבית הספר. בשלב מסוים, נטען כי המבקש הכניס את המתלוננת לרכבו בניגוד לרצונו ונסע משם לכיוון ביתו. בהמשך נטען כי המבקש הכניס את המתלוננת לביתו, נעל את הדלת ואיים עליה שאם תספר להוריה על מעשיו הוא ישבור את רגליה ויהרוג אותה. לאחר מכן נטען כי המבקש הפשיט את המתלוננת בכוח מבגדיה, נגע בגופה, החדיר את אצבעותיו לאיבר-מינה והחדיר את איבר-מינו לתוך איבר-מינה עד אשר הגיע לסיפוק.
3. בתאריך 08.07.2003 בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' סגן הנשיא א' אמינוף והשופטים ז' הווארי ונ' מוניץ) ב-ת"פ 1040/02 הרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום: אינוס בנסיבות מחמירות, מעשה מגונה בנסיבות מחמירות, חטיפה לשם חבלה או עבירת מין, תקיפה לשם ביצוע פשע, כליאת שווא, הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות ועבירות תעבורה הכרוכות במעשיו. בתאריך 04.11.2003 בית המשפט המחוזי הנכבד גזר את עונשו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: 14 שנות מאסר בפועל, הפעלת שנת מאסר על תנאי שעמדה כנגד המבקש בגין הרשעה קודמת - באופן מצטבר, הטלת 36 חודשי מאסר על-תנאי, פסילת רישיון לתקופה של שנתיים מתום תקופת מאסרו ופיצוי למתלוננת בסך 15,000 ש"ח.
4. בתאריך 04.08.2004 בית משפט זה (כב' השופטים ד' בייניש (כתוארה אז), מ' נאור(כתוארה אז) וי' עדיאל) דחה ב-ע"פ 10968/03 את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין וקיבל את ערעורה של המשיבה על קולת העונש, באופן שעונשו של המבקש הועמד על 20 שנות מאסר בפועל. בנוסף, נקבע כי עונש המאסר על-תנאי שהופעל כנגד המבקש ירוצה בחופף לעונש המאסר שהוטל עליו. יתר חלקי העונש שהוטל על המבקש נותר בעינו.
5. בשנת 2005 המבקש הגיש בקשה ראשונה לקיומו של משפט חוזר. במסגרת הבקשה המבקש טען, בין היתר, כי הרשעתו הייתה כרוכה בעיוות דין שנבע מאופן ניהול הדיון בבית המשפט המחוזי ומהעדפת חוות דעתו של עד מומחה מטעם המשיבה על פני עדויות המומחים מטעם המבקש. בקשתו זו נדחתה ב-מ"ח 1538/05 (כב' השופט א' לוי) תוך שצוין כי הבקשה אינה מעלה אפילו חשש לקיומה של עילה למשפט חוזר.
6. בשנת 2011 המבקש הגיש בקשה שנייה לקיומו של משפט חוזר. בבקשה זו נטען, בין היתר, כי בפני בית המשפט לא הוצגו ראיות של ממש לקיום מגע מיני בין המבקש לבין המתלוננת, שכן באיבר מינה לא נמצאו חבלות המעידות על קיום מגע מיני, מלבד אדמומיות שגרתית. גם בקשתו זו נדחתה, ב-מ"ח 2655/10 (כב' השופטת ע' ארבל) תוך שצוין כי טענותיו של המבקש מתייחסות לממצאי העובדה והמהימנות של הערכאה הדיונית, טענות שאינן מתאימות להליך של בקשה למשפט חוזר. כן צוין כי בקשתו של המבקש לא כוללת טענה חדשה שלא זכתה לליבון בערכאות הקודמות שדנו בעניינו.
7. בשנת 2012 המבקש הגיש בקשה שלישית לקיומו של משפט חוזר. במסגרת הבקשה השלישית המבקש טען, בין היתר, כי מבדיקת הרפואית של המתלוננת בבית החולים עלה כי הייתה בתולה וכי לא היו בגופה עדות לחבלות או לדימומים, וכי הרופאה שערכה את הבדיקה ציינה שהממצאים שנמצאו היו שגרתיים ויכלו לנבוע מסיבות טבעיות. המבקש טען עוד כי ממצאיו של פרופ' יהודה היס (להלן: פרופ' היס), שהעיד במשפטו, סותרים את הממצאים שנמצאו על-ידי הרופאה בבית החולים, וזאת מבלי שפרופ' היס בדק את המתלוננת בעצמו. גם בקשה זו של המבקש נדחתה ב-

מ"ח 2623/12 (כב' השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן), תוך שהודגש כי המבקש חוזר וטוען טענות הנוגעות להכרעות עובדתיות של הערכאה הדיונית, טענות שקיבלו מענה בעבר, בין במסגרת ההליך ובין במסגרת בקשותיו למשפט חוזר.

נימוקי הבקשה שבפניי והתגובה לה

8. בבקשה שלפניי, המבקש אינו מפנה במפורש לאחת העילות המנויות בסעיף 31 לחוק בתי המשפט. חלף זאת נטען על-ידו כי קיים חשש סביר שהרשעתו התבססה על חוות דעת שגויה. לטענתו, חוות הדעת שהגיש פרופ'היסלביית המשפט המחוזי התבססה על ספר בנושא הזנחה והתעללות בילדים (להלן: הספר). המבקש מצביע בבקשתו על פערים שקיימים, לגישתו, בין הכתוב בספר לבין ממצאים רפואיים שנמצאו בהליך זה. המבקש סבור כי פערים אלה מצביעים על כך שחוות הדעת של פרופ' היס לא בוססה כראוי ועל כך שהלה נכתבה על בסיס שיקולים זרים, לטענתו.

9. מנגד, המשיבה טוענת שמדובר בבקשה שמתבססת על עילה שנטענה בבקשה למשפט חוזר קודמת, אשר נדחתה בעבר, ומשכך דינה להידחות בהתאם לתקנה 8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957 (להלן: התקנות). מעבר לכך, המשיבה סבורה כי הבקשה אינה מגלה כל עילה המצדיקה את עריכתו של משפט חוזר בהתאם לסעיף 31 לחוק בתי המשפט.

דין והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המשיבה - הגעתי לכדי מסקנה כי דין הבקשה למשפט חוזר להידחות. אביא את נימוקי למסקנתי זו, מיד בסמוך.

11. כידוע, הסמכות להורות על עריכת משפט חוזר מעוגנת בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט. בבסיס סמכות זו עומד הצורך ביצירת איזון: מצד אחד עומד הערך של חתירה אל האמת המחייב את יצירתו של מנגנון דיוני שיאפשר תיקון טעויות וימנע הרשעות שווא. מצד שני עומדים עקרון סופיות הדין, הצורך בשמירה על יציבות הפסיקה וודאותה והערך החינוכי וההרתעתי שביסוד פסק הדין (ראו: מ"ח 4678/17 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל, פסקה 21 (25.1.2018) (להלן: עניין פלוני)). בפסיקתנו נקבע כי נקודת האיזון תהא כי הוראה על קיום משפט חוזר תהא שמורה למקרים נדירים (ראו: מ"ח 3378/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (17.07.2014)). יתר-על-כן, נפסק כי בקשה למשפט חוזר איננה בגדר של "ערעור נוסף", ולפיכך אין לדון בגדרה בטענות, אשר התבררו כבר על-ידי הערכאות הקודמות שדנו באותו מקרה (ראו: מ"ח 1632/16 שלום נ' מדינת ישראל (07.09.2017), פסקה 23 (להלן: עניין שלום)).

12. טענות המבקש מופנות כנגד חוות דעתו של פרופ' היס. בחוות דעת זו, שבית המשפט המחוזי נתן בה אמון לאחר שכותבה נחקר לפניו, מובעת העמדה כי הממצאים הרפואיים שעלו מבדיקת המתלוננת תואמים את עיקר תלונתה. חוות הדעת תומכת למעשה במסקנה העובדתית כי בין המתלוננת לבין המבקשה התקיים מגע מיני.

טענת המבקש מכוונת איפוא כלפי ממצאי עובדה ומהימנות, אותן קבעה הערכאה הדיונית ובהן לא ראתה

ערכאת הערעור להתערב. גרסתו של המערער, שלפיה ישנו חשש סביר כי הוא לא אנס את המתלוננת, התבררה ונדחתה לגופה הן בערכאה הדיונית, והן בערעור שהוגש לבית המשפט העליון. זאת ועוד: אני סבור כי הרשעתו של המבקש מבוססת היטב ומעוגנת בחומר הראיות ובממצאים הרפואיים מעבר לספק סביר; אין בטענתו שבפניי כדי לשנות זאת.

13. מעבר לכך, סבורני כי הבקשה שלפני היא ניסיון נוסף מצד המבקש להעלות טענות שנדונו ונדחו לגופן בהתדיינות קודמות שנערכו בענייניו, ובפרט בבקשותיו הקודמות למשפט חוזר. די גם בכך לגישתי, כדי להביא לדחיית הבקשה הנוכחית (ראו: תקנה 8 לתקנות).

14. למעלה מן הצורך, אוסיף כיטענת המבקש מתבססת על ממצאים אופייניים לאונס שעולים, לגישתו, מהאמור בספר, אולם אףבספרשהוא מסתמך עליו נכתב: "...תקיפה מינית אינה מחייבת את הימצאותם של סימנים כלשהם ובשליש מהמקרים אין כלל ממצאים..." (ראו: עמוד 3 לבקשה). בהתאם לכך, אין הכרח שהממצאים הרפואיים יתאמו בדווקנות לממצאים האופייניים שתוארו בספר, ובוודאי כך במקרה זה, שבו הרשעתו של המבקש מעוגנתכראוי בחומר הראיות.

15. הנה כי כן-אינני סבור כי המבקש הצליח להניח תשתית ראייתית ממשית להתקיימותה של עילה לקיומו של משפט חוזר בענייניו. המבקש לא הציג ראיות, או עובדות נוספות או חדשות שיש בהן כדי לשנות את תוצאת המשפט לטובתו, כנדרש בסעיף 31(א)(1) לחוק בתי המשפט ולא הוכיח כי קיים פה חשש של ממש לעיוות דין, כאמור בסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט. ממילא יתר העילות למשפט חוזר אינן רלוונטיות לבקשה שלפניי.

16. נוכח כל האמור - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט בתמוז התשע"ט (22.7.2019).

המשנה לנשיאה